

Sygn. akt *IX C 55/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku IX Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Sawko

Protokolant: Tomasz Bajek

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **E. D.**

o zapłatę

1. Oddała powództwo.
2. Zasądza od powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz powódki E. D. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IX C 55/15

UZASADNIENIE

Powód (...) **Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.** w pozwie wniesionym dnia 17 grudnia 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanej E. D. kwoty 26.451,65 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż na dochodzone roszczenie składa się należność w postaci kapitału niespłaconego kredytu w wysokości 16.560,70 zł, skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 9.656,95 złotych, obliczona od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej, według ustalonej w umowie stopy procentowej oraz koszty w wysokości 234,00 zł.

Powód wywodził, iż dochodzona wierzytelność ma swoje źródło w zawartej w dniu 23 czerwca 2010 roku przez pozwaną z (...) S.A. umowie w Polsce z siedzibą w W. Umowie kredytu restrukturyzacyjnego. Wobec zaniechania przez pozwaną spłaty kolejnych rat zobowiązania, umowa ta została wypowiedziana, a wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne w dniu rozwiązania umowy bankowej, to jest w dniu 30 listopada 2011 roku.

Nadto powód wskazał, iż jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela, gdyż przedmiotową wierzytelność nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Spółką z o.o. w dniu 24 października 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 roku wydanym pod sygnaturą akt VI Nc-e 1845339/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i na podstawie art. 505 indeks 33 paragraf 1 kpc przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku.

Pozwana **E. D.** domagała się oddalenia powództwa w całości.

Podniosła zarzuty: braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, rei iudicatae, braku określenia kwoty uzasadniającej wysokość dochodzonego roszczenia oraz przedawnienia roszczenia powoda.

W zakresie zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda pozwana wywodziła, że powód nie przedstawił dokumentacji dotyczącej wierzytelności powoda, to jest umowy kredytu, z której wierzytelność ma wynikać, zaś przedstawione przez powoda dokumenty są tylko dokumentami prywatnymi i nie potwierdzają, iż powód jest właścicielem przedmiotowej wierzytelności.

Odnośnie zgłoszonego zarzutu rei iudicatae pozwana twierdziła, że dochodzone przez powoda roszczenie zostało już prawomocnie rozstrzygnięte przez wydanie bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 06.09.2011 roku, któremu w dniu 13.10.2011 roku Sąd Rejonowy w Słupsku nadał klauzulę wykonalności na rzecz (...) S.A. Oddziału w Polsce z siedzibą w W., a następnie z powodu przejścia uprawnień klauzula wykonalności została nadana na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W..

Z kolei w zakresie braku sprecyzowania kwoty roszczenia i niemożliwości uzasadnienia jej wysokości pozwana wywodziła, że sam powód w piśmie procesowym z dnia 10.11.2015 roku przyznał, że nie otrzymał od wierzyciela pierwotnych szczegółowych kwot przekazanych w toku postępowania egzekucyjnego, wobec czego z powołaniem na treść art. 6 kc zakwestionowała twierdzenia powoda, iż niespłacony przez nią kapitał wynosi 16.560,70 złotych, a zsumowane odsetki – 9.560,87 złotych.

Nadto – w przedmiocie zarzutu przedawnienia roszczenia pozwana E. D. podnosiła, że od dnia nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 13.10.2011 roku do dnia wniesienia pozwu przez powoda do sądu w dniu 17.12.2014 roku minęły przeszło 3 lata, a zatem roszczenie powoda jest zdaniem pozwanej przedawnione.

Sąd ustalił:

W dniu 23 czerwca 2010 roku pomiędzy pozwaną E. D. a (...) S.A. Spółką Akcyjną Oddział w Polsce została zawarta Umowa kredytu restrukturyzacyjnego, na mocy której Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 18.613,59 złotych ze spłatą w ratach miesięcznych w okresie 10 lat i z terminem spłaty ostatniej raty w dniu 19 czerwca 2020 roku.

(bezsporne)

W dniu 06 września 2011 roku wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu następnie została nadana klauzula wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 października 2011 roku w sprawie sygn. akt IX Co 6046/11, w zakresie zadłużenia w łącznej kwocie 20.703,07 złotych.

(bezsporne)

Następnie temu samemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu postanowieniem z dnia 22 stycznia 2012 roku w sprawie sygn. akt IX Co 8214/11 Sądu rejonowego w Słupsku została nadana klauzula wykonalności na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W., na którego przeszły uprawnienia dotychczasowego wierzyciela.

(bezsporne)

W dniu 24 października 2014 roku pomiędzy (...) spółką z o.o. sp.k. oraz powodem została zawarta umowa o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej, z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, w łącznej kwocie 26.038,92 złotych.

(dowód: umowa świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku –k. 22-22 verte, wyciąg z aktu notarialnego repertorium A numer (...) wraz z załącznikiem –k. 23-26 verte, , k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu jako bezzasadne.

Zaznaczyć należy, że pozwana E. D. nie kwestionowała tej okoliczności, że zawarła w dniu 23 czerwca 2010 roku z (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. Umowę kredytu restrukturyzacyjnego, wobec czego okoliczność tę Sąd uznał za bezsporną pomiędzy stronami.

Wobec zgłoszonych przez pozwaną zarzutów zaznaczyć należy, że najdalej idącym był zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

W tym zakresie pozwana podnosiła, że w niniejszym procesie powód takowej legitymacji nie wykazał, gdyż zdaniem pozwanej zaofiarowanym przez powoda materiałem dowodowym powód nie udowodnił tej okoliczności, iż jest istotnie następcą prawnym pierwotnego wierzyciela pozwanej.

Zgłoszony przez pozwaną E. D. zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda okazał się jednak bezzasadny.

Wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanej powód wykazał swoją legitymację procesową czynną w niniejszym procesie umową świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 roku oraz wyciągiem z aktu notarialnego repertorium A numer (...) wraz z załącznikiem. Z dokumentów tych bowiem jednoznacznie wynika, że na powoda przeszło uprawnienie z tytułu wierzytelności przysługującej poprzednikowi prawnemu powoda wobec pozwanej E. D., objętej żądaniem pozwu w niniejszym procesie.

W drugiej kolejności należy zatem odnieść się do zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda, jako zarzutu najdalej idącego – skoro zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda okazał się chybiony.

Zgodnie z treścią art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Trzyletni okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ustawodawca wprowadził z tej przyczyny, że celem instytucji przedawnienia jest między innymi wprowadzenie pewności i stabilizacji w stosunkach prawnych.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 16 lipca 2003 roku, V CK 24/02 Sąd Najwyższy wskazał, że zróżnicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 k.c. nie zależy ani od charakteru podmiotu, któremu roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy (cywilna "zwykła" czy gospodarcza), a wyłącznie od rodzaju roszczenia kwalifikowanego z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1998 r., III CKN 9/98, nie publ. oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 106). Jeśli zatem określony podmiot (z reguły przedsiębiorca) występuje z roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, to roszczenie to podlega trzyletniemu przedawnieniu, niezależnie od tego, czy kierowane jest ono w stosunku do innego przedsiębiorcy czy też osoby nie będącej przedsiębiorcą, w szczególności np. do konsumenta.

Odnosząc powyższe rozważania do sprawy niniejszej nie ulega zatem wątpliwości, że roszczenie zgłoszone przez powoda, jako pierwotnie wynikające z czynności bankowej dokonanej z pozwaną przez poprzednika prawnego powoda, to jest przez bank – podlega trzyletniemu przedawnieniu.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że chociaż powód co do zasady słusznie podnosił, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia, zgodnie z treścią art. 123 § 1 punkt 1 kc, co wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej, to jednak w ocenie Sądu nie jest słuszne twierdzenie powoda, jakoby wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerywał bieg przedawnienia roszczenia zarówno wobec banku, jak i wobec każdego jego następcy prawnego, w tym także następcy nie będącego bankiem.

Skuteczne przerwanie biegu przedawnienia odnosi się bowiem do konkretnych stron stosunku zobowiązaniowego i wymaga tożsamości zarówno po stronie wierzyciela, jak i dłużnika.

„Art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi tu o przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu czynność nie kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale czynność podjętą przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. I tak, skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione; przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego a nie procesowego, mimo że do przerwania biegu dochodzi, w zasadzie, przez czynności procesowe. Tak więc, chociaż ustawodawca tego nie wyartykułował, z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.”

Zacytowany wyżej pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, a Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę pogląd ten w pełni aprobuje i podziela.

Przenosząc powyższe zapatrywanie na grunt sprawy niniejszej zaakcentowania wymaga ta okoliczność, że jako następca prawny wierzyciela będącego bankiem powód nie może skutecznie powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia pomiędzy bankiem a pozwaną.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że na skutek cesji wierzytelności dokonanej umową z dnia 24.10.2014 roku doszło do podmiotowej zmiany stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, wobec czego przerwanie biegu przedawnienia roszczenia mogłoby być skutecznie podnoszone wyłącznie pomiędzy pierwotnymi stronami tego stosunku, a nie przez powoda jako cesjonariusza nie będącego bankiem.

Tym samym zgłoszony przez pozwaną E. D. zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie przez powoda uznać należy za zasadny.

Poza sporem bowiem pozostaje okoliczność, że klauzula wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez pierwotnego wierzyciela została przez Sąd nadana w dniu 13 października 2011 roku, zaś pozew w niniejszej sprawie został przez powoda wniesiony w dniu 17 grudnia 2014 roku, to jest po upływie trzyletniego terminu przedawnienia wskazanego we wcześniej powołanym art. 118 kc.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego wyrażonymi w treści art. 232 k.p.c., 3 k.p.c. oraz 6 k.c. ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie

zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (vide: H. Dalka, "Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym", s. 51, 83, 118-119, Wyd. Prawnicze, Warszawa 1998).

Treść art. 6 k.c. precyzyjnie określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie ma również obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach procesu, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29.12.2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12; wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/ poz. 76 wraz z glosa aprobującą A. Zielińskiego, Palestra 1998/1-2/204).

Wprawdzie w myśl art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2), to jednak w niniejszej sprawie z przyczyn wyżej wskazanych powołany przepis nie ma zastosowania do powoda.

W tej sytuacji – zgodnie z ogólną regułą dowodową wynikającą z treści art. 6 kc – skoro ciężar dowodzenia powyższego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda obciążał pozwaną, a zarzut ten okazał się zasadny, należało powództwo oddalić jako bezzasadne.

Jeśli zaś chodzi o wysokość dochodzonego roszczenia, w tym sposób naliczenia odsetek i ich wysokość, to zważywszy na okoliczność skutecznie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia – jako najdalej idącego – nie podlegała ona badaniu przez Sąd w niniejszym procesie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 kpc w zw. z art. 98 i 99 k.p.c. Pozwana wygrała sprawę w całości, a w związku z tym powód zobowiązany był do zwrócenia pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.